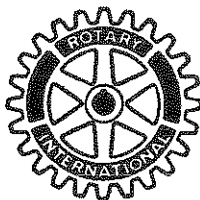
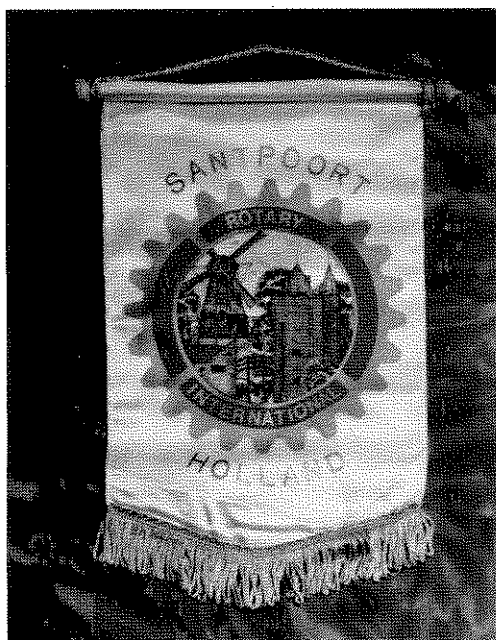

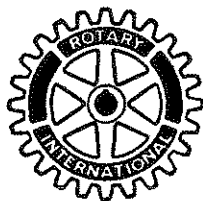
20
Twintig jaar
Rotary
Santpoort

Twintig jaar Rotary Santpoort

20 Twintig jaar Rotary Santpoort

(Feiten en meningen)

Samengesteld door Pé Houwing

Vormgeving Roland van Helden

Ten geleide

Toen Voorzitter Dick Goedhart mij op 7 augustus 1992 voor een bezoek uitnodigde had ik geen flauw idee van de aanleiding tot dit verzoek. Dick deelde mij desgevraagd mede, dat het hem een goed idee leek om in het lustrumjaar de geschiedenis van de Rotaryclub Santpoort vast te leggen. Vastleggen van de wetenswaardigheden kan belangrijk zijn. Als men namelijk weet op welke wijze bepaalde zaken tot stand zijn gekomen behoeft het wiel niet opnieuw te worden uitgevonden, behalve in gevallen waarin normen, waarden en inzichten inmiddels zijn veranderd.

Dick's keus was o.a. op mij gevallen omdat ik tot de charterleden behoor en bovendien een aantal jaren deel heb uitgemaakt van het bestuur. Als zodanig zou ik mij ongetwijfeld nog weten te herinneren langs welke weg bepaalde besluiten zijn genomen. Dit laatste werd belangrijk gevonden omdat het vermoeden gerechtvaardigd leek dat niet alles op schrift stond. En over vijf jaar, bij het 25-jarig bestaan – dat in principe een logischer jaar zou zijn om geschiedschrijving te plegen – zou het aantal charterleden wel eens verdraaid klein kunnen zijn geworden. En daarin heeft Dick natuurlijk – statistisch gezien – ontegenzeggelijk gelijk.

Mijn reactie was spontaan en positief. Het duurde echter ongeveer een maand voordat de contouren van de te bespreken onderwerpen duidelijk waren. Mede in verband met de mogelijkheid dat niet alles was vastgelegd, vatte het idee post om details betreffende bepaalde onderwerpen uit te besteden aan leden die het meest bij die onderdelen betrokken waren geweest. Hoewel het verzoek daartoe hier en daar enig gemor veroorzaakte, kan worden geconstateerd dat de gevraagde medewerking toch wel tot stand is gekomen. De bedoelde bijdragen zijn afkomstig van Sjoerd Algera, Jan Doekes, Piet Groot, Fred Harms, Herbert Isacson en Piet Minderhoud. Hiervoor mijn welgemeende dank.

Maar dat was pas het begin. De manuscripten in spe moesten aansluitend tot één stuk worden bewerkt. Dat was eind januari jl. in grote lijnen gebeurd, maar nog niet uitgewerkt. Een en ander moest vervolgens worden uitgetypt en gecorrigeerd. Gelukkig kon het eerste worden gerealiseerd door de secretaresse van Karel Schuyt, Miranda; het tweede deel nam hij zelf voor zijn rekening.

Ten slotte moest het geheel de vorm krijgen die het thans heeft. Dit sluitwerk werd verricht door Roland van Helden, in nauwe samenwerking met Michiel Spoor en de uitgever in onze club.

Santpoort, april 1993

Het ontstaan van de club

In iedere service-club staat er wel eens iemand op die iets nieuws wil, zoals contact met een andere club of oprichting van een, nieuwe, dochterclub. Zo geschiedde ook in Velsen. Ds. Derk-Jan Spijkerboer en de toenmalige commissaris van de politie Sepp, kregen – al dan niet op eigen initiatief – het verzoek van hun club om de mogelijkheid tot oprichting van een club in Santpoort na te gaan. Hoe de Santpoortse predikant te werk is gegaan, is niet exact bekend. In ieder geval nodigde hij op Koninginnedag 1972, die toen op 1 mei viel, bij zich thuis een tiental personen uit om over een eventuele oprichting te spreken.

Slechts enkele dagen later, namelijk op 10 mei, vond de eerste lunchbijeenkomst plaats. Tijdens de eerste bijeenkomsten hebben enkele leden een beroepspraatje gehouden. Kennelijk waren de twee Velsenaren van mening dat een en ander voor verbetering vatbaar was, want Spijkerboer en Sepp hebben beiden in die beginperiode een modelvoordracht ten beste gegeven. In de begintijd is ook de nodige aandacht besteed aan de komende installatie, die op 4 oktober 1972 door Gouverneur Tupker in Velserbeek zou worden verricht. Ondertussen was het aantal kandidaatleden uitgebreid tot

Derk-Jan voert het woord na de
installatieplechtigheid. Naast hem Henk Hattink.

eenentwintig. Alle leden van het eerste uur staan vermeld in bijlage 1*. Tijdens de installatieplechtigheid waren behalve de inmiddels 21 leden nog 28 gast-Rotarians aanwezig, van wie 18 van de moederclub Velsen.

Die middag hielden de nieuwe leden hun eerste roll call en werden de speldjes uitgereikt. De Velsense vertegenwoordiger, Derk-Jan, nam ook even het woord. In zijn dankwoord memoreerde de nieuwe voorzitter, Henk Hattink, dat bij de RCS de classificatie predikant nog niet was vervuld. Derk-Jan knoopte dat kennelijk in zijn oren, want niet lang daarna werd hij lid. Santpoort heeft nooit spijt gehad van dit lidmaatschap, want zo nu en dan bracht hij ons weer op het rechte spoor. Onze club is hem veel dank verschuldigd. Toen hij dan ook Santpoort verliet vanwege een beroep elders, werd hij door de RCS benoemd tot erelid. Tevens werd zijn afscheid gevierd met een uitbundig feest. Deze happening is vastgelegd op smalfilm.

Mede in verband met de installatie was het ook nodig om een bestuur te kiezen. De uitverkorenen waren: Henk Hattink, Ton Zwikstra, Eric Boeser, Nout Kwint en Jan Zeevat die respectievelijk als functie kregen toebedeeld: voorzitter, inkomend-voorzitter, secretaris, penningmeester en programmacommissaris. De daarop volgende bestuursleden staan vermeld in bijlage 2. Overigens werd er op initiatief van Eric van dat moment niemand meer aangesproken met 'meneer' en 'U'.

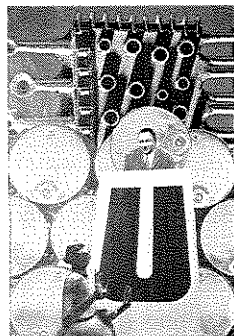
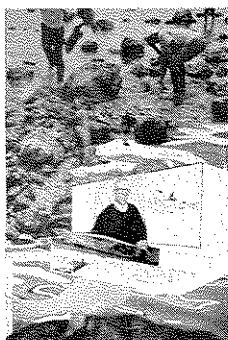
Na de installatie is een aantal bijeenkomsten gewijd aan de komende charteruitreiking die op 3 februari van het daarop volgende jaar zou plaatsvinden en wel in de Pedagogische Academie in Santpoort-Zuid,

* Nummer 1 t/m 22,
nummer 9 heeft vlak vóór de installatie
reeds opgezegd.

waaraan Piet Groot was verbonden. Deze lokatie zou later nog een aantal keren gekozen worden voor festiviteiten en wel veelal in het kader van de Community Service. Voor de charteruitreiking was een goed programma samengesteld.

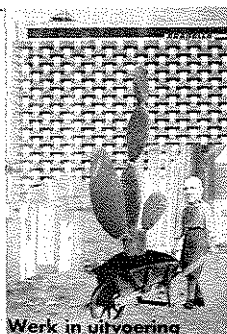
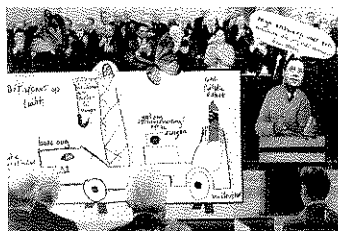
Voorzitter Hattink vertoonde voor de 150 externe gasten en de eigen leden, vergezeld door hun Ann's, een diashow over Santpoort. De charterleden werden op het scherm getoond aan het publiek door middel van geestige collages, die door Piet Groot waren samengesteld. Inmiddels zijn nog maar negen charterleden lid van de RCS.

Behalve de Gouverneur en de Voorzitter voerden ook Derk-Jan en Voorzitter John Mulder van de moederclub Velsen het woord. Beide laatsten boden respectievelijk een gastenboek en functieboeken aan. Een aantal Ann's zongen de nieuwe club muzikaal, a capella, toe met de volgende tekst:

Velsen, die club werd veel te groot.
Derk-Jan, de helper in de nood,
Vroeg toen aan onze mannen,
Zich nu voor Santpoort in te spannen.
Lunchen en dat in clubverband,
Vaak is het interessant.
Het zal ons zeker boeien
Om in het Rotaryrad mee te groeien.
Daarom wensen wij U geluk.
Charter, dat is een heel mooi stuk.
Gaarne, om dit te vieren,
geven wij iets om dit stuk te sieren.

Dat 'iets' bestond uit een zilveren tafelbel met inscriptie.

Nadat ook nog enkele andere gast-Rotarians het woord hadden gevoerd werd het officiële gedeelte afgesloten. De nablijvers konden niet alleen van drank en hapjes genieten, maar ook van een door vier leden en evenzovele Ann's, uitgevoerd gekostumeerd menuet.

Rond de charteruitreiking schonk Gerard van Dijk de club een met de hand gemaakte tafelkatheder. Die is afsluitbaar, zodat allerlei veelvoorkomende zaken, zoals vaantjes, attendancekaarten en boekenbonnen binnen handbereik kunnen zijn. Helaas zijn de sleutels van het hangslot op cruciale momenten meestal onvindbaar. De opbouw is niet volledig bestendig gebleken tegen hondebeten, maar heeft het verder wel gedurende het bestaan volgehouden.

Karakter van de Club Santpoort

Van oorsprong is Rotary een verzameling van leidinggevende mannen uit de zakenwereld die, waar nodig, elkaar via de club de bal kunnen toespelen. Deze karakterisering gaat ten dele op voor Santpoort. Wel is de RCS nog steeds een mannenclub. Een meerderheid wil dat ook zo houden. Of dat goed is en of dat zo moet blijven zal de geschiedenis moeten leren. Ongetwijfeld zal bij een nieuwe beslissing dienaangaande dankbaar gebruik worden gemaakt van de ervaringen van de moederclub Velsen. Men zou bij de toekomstige beslissing ook de vraag kunnen stellen hoe vrouwenclubs zouden reageren als daar wordt gediscussieerd over de toetreding van mannen. Dit onderwerp kwam namelijk enkele jaren geleden aan de orde tijdens een Interservicebijeenkomst op het Kopje. De voorzitter van de Soroptimisten deelde desgevraagd heel spontaan mee dat zij haar club zou verlaten als er mannen zouden moeten worden toegelaten. Dat dit moeten soms realiteit wordt heeft Rotary bewezen. In Amerika heeft namelijk een groep vrouwen hun lidmaatschap afgedwongen via de rechter. Zover is het in Nederland nooit gekomen en zal het ook nooit komen en zeker niet met betrekking tot Santpoort. Maar het laatste woord over toetreding van vrouwen tot de club is beslist nog niet gesproken.

Sinds de oprichting is de gewenste samenstelling verschillende keren aan de orde geweest tijdens fire-sides. Er is daarbij iedere keer weer aangedrongen op meer diversiteit. Dit is redelijk gelukt. Momenteel is de verhouding zakelijk (inclusief bank- en verzekeringswezen) – niet-zakelijk ongeveer 5:4. Toch zou er misschien nog plaats zijn voor vertegenwoordigers van meer beschouwende beroepen. Ook een uitvoerend kunstenaar of een vakbondsbestuurder zouden welkom zijn. Dus wat de samenstelling betreft wijkt de RCS wél af van het oorspronkelijke Amerikaanse model.

De club is in belangrijke mate aan veranderingen onderhevig; vier zittende leden overleden helaas, negen vertrokken naar elders en vijftien zegden hun lidmaatschap op. Van die laatsten deden dat ten minste zeven omdat zij zich niet (meer) thuis voelden in de RCS. Dit geldt met name voor de nummers 4, 5, 24, 30, 39, 60 en 62 van bijlage 1. Mede door de genoemde veranderingen is er nauwelijks sprake van verstarring.

In ieder geval is de club niet zo groot dat de gelegenheid ontbreekt om elkaar vrij goed te leren kennen. De wil daartoe moet dan natuurlijk wel aanwezig zijn. Geconstateerd kan worden dat van een duidelijke groepsvorming geen sprake is. De nadruk valt hier op het woord *duidelijk*. Tegennatuurlijk is een eventuele geringe samensklontering natuurlijk niet. Om een bekend gezang aan te halen: wij zijn namelijk niet allen kinderen van één vader, alhoewel de leden elkaar waar nodig wél de hand reiken. Maar als leden zich, om welke reden dan ook, afzonderen door bijvoorbeeld niet mee te doen aan bezoeken aan Engeland of Duitsland, dan wel bij een Nederlandse boottocht of een bridgedrive verstek laten gaan, zouden zij de

overigen niet met recht kunnen verwijten dat er van groepsvorming sprake is.

Verder bestaat de indruk dat de RCS er nu en dan zijn eigen(wijze?) mening op nahoudt. Van klakkeloos aan de leiband van de vs, Zürich, RAN of de Gouverneur lopen is dan ook geen sprake. Zo hebben wij bijvoorbeeld niet al te gretig toegehaapt toen werd aange drongen op een tweede jaarkind. Ook over het nut van de Rotary Foundation of internationale akties heeft de RCS zo zijn eigen mening. Wij houden de doelen voor akties liever wat dichter bij huis.

Verder kan worden vastgesteld, dat de RCS duidelijk een forensenclub is. Velen werken buiten Santpoort. En dat betekent per definitie dat de attendance lager is dan het landelijke gemiddelde. De meeste clubs komen namelijk samen in de werkgemeente van de leden.

Al met al kan gesteld worden dat, alhoewel niet bijzonder groot in aantal leden en ondanks alle genoemde minpunten de sfeer als zijnde vrij vriendschappelijk kan worden gekenschetst. Van enige animositeit kan dan ook nauwelijks worden gesproken. Dat wil natuurlijk niet zeggen dat de één de ander altijd even goed ligt. Maar dit is vrij logisch bij een heterogeen gezelschap. Trouwens, homogeniteit qua beroep of opleiding is ook geen garantie voor collegialiteit. Bijvoorbeeld in scholen of ziekenhuizen staan collega's elkaar bij wijze van spreken niet zelden naar het leven.

Als er binnen de RCS al sprake is van animositeit, heeft dat in geen geval ooit tot excessen geleid. Dat dit gelukkig niet het geval is, is ook te danken aan de respektievelijke programma-commissarissen.

Immers, het is bij Rotary regel dat lezingen met een sterk politiek of godsdienstig karakter niet worden gepland. Eenmaal heeft een toenmalig lid, de predikant Fred van Woerden, het onderwerp Zuid-Afrika op een bewogen wijze aangesneden. Hij voelde zich namelijk bijzonder betrokken bij de situatie ter plaatse. Tijdens de discussie naar aanleiding van Fred's filosofieën maakte een ander lid hem op bijzondere wijze duidelijk dat het tijd werd dat Fred met beide benen op de grond ging staan. De inleider was stomverbaasd over zo weinig begrip. Hierdoor werd de stemming toen bepaald grimmig. Gelukkig was dat voor korte duur.

Later was de RCS nog eens getuige van een soortgelijk voorval bij Velsen waar een van de leden een historisch overzicht gaf over bepaalde stromingen. Hierbij kwamen in het slot de socialisten er niet goed vanaf. Het was toen onvoorstelbaar hoe ogenschijnlijk verstandige mensen kunnen reageren. Ook daar was de inleider stomverbaasd. Aan de andere kant hebben de Ambassadeur van de VS en een vertegenwoordiger van de Zuidafrikaanse Ambassade kans gezien bij de RCS een inleiding over hun land te houden waarbij het rustig bleef. Dus politiek of godsdienst binnen Rotary kan wel, mits niet al te veel op tenen wordt gestaan.

Tot slot: er is wel eens de verzuchting geslaakt, dat de RCS onvoldoende niveau heeft, althans dat dit niet aanwezig is bij alle leden. Er hebben om die reden zelfs wel eens leden hun lidmaatschap beëindigd. Ervan uitgaande dat de stelling juist is kan men natuurlijk stellen dat dat maar goed is ook. Immers louter high-brow mensen realiseren niet snel een houtaktie of een fancy fair. En zoiets is van tijd tot tijd ook nodig.

Peyton Place

In het begin van de jaren zeventig zat een groot gedeelte van Nederland aan de buis gekluisterd om maar niets te missen van de intriges en de dorpsse kneuterigheden van het denkbeeldige Amerikaanse plaatsje Peyton Place. Het was een continuing story. Ook de RCS kent zijn continuing stories.

Eén ervan is het besluitenboek. Naarmate de club langer bestond kwam het steeds vaker voor dat besluiten werden gewijzigd, dan wel dat men zich afvroeg: 'Hoe was het ook alweer?' Er was derhalve behoefte aan een besluitenboek. Omstreeks 1980 besloot Henk Stokvis aan een dergelijk boek gestalte te geven. Op een zeker moment was dit geschrift zoek en tijdens zijn voorzitterschap heeft Piet Groot de taak op zich genomen om alle tot dusver genomen besluiten op een rijtje te zetten, voorzien van kolommen, waarin o.a. de geldigheidsduur werd vermeld. Maar ook daarna raakte het boek weer onvindbaar. Nu is het echter opnieuw boven water, zodat de huidige en toekomstige voorzitters weer voorzien zijn van een voor de RCS geldend naslagwerk.

Het andere vervolgverhaal is dat van het vaantje. De RCS was van mening dat ook Santpoort een vaantje moest hebben. Dit resulteerde in een verzoek aan Piet Groot om er een te ontwerpen. Piet's ontwerp was gebaseerd op heraldische principes en bestond uit een rode stadspoort op een driehoekige, blauwe, ondergrond. De poort symboliseerde onze woonplaats met tussen de torens het Rotarywiel in goud. De RCS was al spoedig door de voorraad heen en Henk Stokvis wierp zich op om er een in zijn bedrijf te laten maken. Henk hield zich wel aan het oorspronkelijke ontwerp, maar liet het uitvoeren – hoe kan het ook anders – in vilt. De franje die het eerste vaantje sierde, ontbrak bij de industriële tweede versie.

Niet iedereen was van mening dat Santpoort goed voor de dag was gekomen met dit visitiekaartje en dus werd Piet Groot opnieuw om assistentie gevraagd. Tijdens de Nieuwjaarsreceptie ten huize van Sjoerd in 1986 werden enkele ontwerpen getoond.

Het was de bedoeling de beslissing omtrent de keuze op democratische wijze te nemen. Dat bracht per definitie flink wat vertraging met zich mee. Maar vele clublunches later was het dan zover. Dit '86-ontwerp, dat door een firma in Zierikzee werd gerealiseerd, is nog steeds in omloop en is een waardig visitekaartje geworden.

Het definitieve ontwerp heeft een tweeledig karakter. Het borduurt enerzijds voort op een traditionele opvatting. Maar aan de andere kant bevatte het een meer vrij ontwerp met elementen uit Santpoort en omgeving.

Vaantjes behoren bij wederzijdse bezoeken te worden uitgewisseld. Inmiddels hebben de RCS-leden er bijna honderd van heinde en ver kunnen vergaren.

Middag- of avondclub

Op een zeker moment werd tijdens een lunchbijeenkomst het idee geopperd om intern beraad te houden over het introduceren van periodieke avondbijeenkomsten. Het is niet bekend of de deelneming van enkele leden aan oprichtingsbijeenkomsten van de avondclub IJmond in 1983 hen op dit idee hebben gebracht. Onwaarschijnlijk is dat niet.

De discussie kwam pas goed op gang tijdens fire-sides in maart 1988. Als motief werd de te lage attendance van de Santpoortse forensenclub genoemd. Toch had de RCS reeds een langdurige ervaring met het verschijnsel 'avondbijeenkomst'. Immers, iedere vijfde woensdag van de maand kwam men reeds, al of niet vergezeld door Ann's, bijeen. Nauwkeurige attendance-bijhouders ventileerden tijdens deze fire-side-bijeenkomsten de mening, dat hun inziens de attendance niet hoger zou worden; zij grondde deze veronderstelling op de aanwezigheidspercentages tijdens genoemde kwartaal-avondbijeenkomsten. De initiatiefnemers luisterden niet naar deze op feiten gebaseerde opvatting en drongen aan op een stemming. De uitslag luidde: 15 leden prefereerden een avondbijeenkomst en 20 waren voor een continuering van de bestaande regeling. Drie leden spraken geen voorkeur uit.

En toen gebeurde er iets grappigs. De initiatiefnemers wilden graag de werkelijke mening van de club weten; niet iedereen had namelijk aan de stemming kunnen deelnemen. Bovendien stelden de persistenten de vraag of een simpele evenredige waardering van de stemmen juist was. Immers, de stem van een niet-meer-werkende zou misschien minder zwaar moeten wegen dan die van een werkende. En ook potentiële leden behoren immers tot die laatste groep.

Dus werd naar een ander middel gegrepen, namelijk dat van de enquête. Aldus geschiedde. De doordouwers zullen waarschijnlijk niet vrolijk gestemd geweest zijn toen de uitslag in juni 1988 bekend werd. 42% was voor een avondclub en 58% tegen. Van deze laatsten verklaarden enkelen, dat als er toch werd besloten om voortaan 's avonds vaker samen te komen, dit voor hen reden zou zijn om óf te bedanken óf 's avonds niet te komen.

Het is niet onlogisch om te veronderstellen dat besloten zou worden om op de oude voet verder te gaan. Niets daarvan. Er werd naar een andere vorm van steun gezocht. Men meende die te kunnen vinden bij de Gouverneur. Deze moest helaas mededelen, dat de attendance bij avondclubs niet hoger was dan tijdens middaglunches. Wat nu? Er werd een in de politiek beproefd middel uit de kast gehaald, namelijk de zaak even laten rusten en wel tot het voorjaar van 1991.

De eventuele, precieze voortgang kan wegens het ontbreken van een verslaggeving over de periode oktober 1990 t/m januari 1991 niet worden weergegeven. Wel is vastgelegd dat Voorzitter Robert Heerze, tijdens de op 13 maart 1991 gehouden witte lunchbijeenkomst, zonder meer aankondigde dat voortaan iedere tweede woens-

dag van de maand in Vreeburg te Bloemendaal bijeen zou worden gekomen en wel 's avonds. Alsof er geen stemming of enquête was gehouden. En van september 1992 af werd de frequentie zelfs opgevoerd tot tweemaal per maand. Deze keer was de beslissing wél gemotiveerd. Niet een eventuele hogere attendance lag aan het besluit ten grondslag, maar het aantrekkelijker maken voor kandidaatleden om toe te treden. Immers, in het recente verleden hadden enkele benaderden te kennen gegeven niet te kunnen toetreden als er 's middags wordt bijeengekomen. Ongeveer te zelfder tijd werd aangekondigd de club voorlopig wat minder snel te laten groeien!!!

Omdat de introductie van de tweede bijeenkomst bij wijze van proef is aangekondigd zal zeker op het onderwerp worden teruggekomen. Er is nog niet bekendgemaakt wat dan de referentiepunten zullen zijn.

Het levensbericht

Het levensbericht is binnen de RCS nog niet tot grote bloei gekomen. Er bestaat kennelijk enige schroom onder de leden van de club om over zichzelf, het privéleven, te praten. Dat is misschien wel begrijpelijk maar toch niet geheel terecht. In een brief, die Gouverneur Hardeman jaren geleden over dit onderwerp aan de club zond, schreef hij:

'Een levensbericht is en blijft vrijwillig, met dien verstande dat elk nieuw Rotarylid moet begrijpen, dat het elkaar beter leren kennen, teneinde beter te kunnen dienen, vanzelfsprekend inhoudt, dat men de mogelijkheid tot het beter leren kennen schept door iets te vertellen van zichzelf, van de jeugd af tot heden, van zijn gezin, levensomstandigheden, levensbeschouwing en eventuele politieke zienswijze. Er zijn natuurlijk intimiteiten, die men niet zal willen prijsgeven. Hoe "open" men zichzelf voorstelt aan de club, is een beslissing die iedere Rotarian zelf nemen mag.'

Overigens geldt als regel dat een levensbericht niet uitgebreid in de maandberichten verschijnt. Verder mag een lid voorlopig afzien van het houden van zijn inleiding als een gast-Rotarian ter lunch ver-

schijnt. In dit geval hangt het van de vindingrijkheid van de voorzitter af op welke wijze de bijeenkomst wordt opgevuld.

Het eerste voorbeeld werd gegeven door Derk-Jan Spijkerboer. Nadien zijn anderen hem gevolgd, onder wie Gerard van Dijk en Arie Endel, die zoveel te vertellen had dat er zelfs twee bijeenkomsten voor nodig waren. De meest recente levensberichten kwamen van Fred Harms, Jan Doekes, Piet Minderhoud en Eric Boeser.

Ook heeft Kees de Voogd eens een verkorte versie van zijn levensbericht voor het voetlicht gebracht.

Nieuwe leden

In oktober 1972, dus bij de installatie, bestond de RCS uit 20 leden. Dit aantal bedraagt thans 39, dus een vermeerdering van 19 personen. In het totale leven van de club zijn er 68 lid geweest. Een complete lijst van leden en oud-leden is vermeld in bijlage 1. Dat wil zeggen, dat er in totaal na de installatie 47 als nieuw lid zijn geworven. De procedure voor het aantrekken van nieuwe leden is in de eerste jaren tamelijk informeel verlopen. Er was een beperkte screening. Hoofdzakelijk werden openstaande classificaties gevuld.

In de jaren tachtig is er een gesprek op gang gekomen over een meer formele procedure die gevolgd zou moeten worden bij het aantrekken van nieuwe leden. De gedachtenwisseling kwam in een stroomversnelling toen over de toelating van een voorgesteld lid onenigheid ontstond. Er werd zelfs een ad-hoc commissie van vijf leden samengesteld. Maar toen het bestuur hun advies niet volgde, traden de desbetreffende leden en bloc af.

Wat zich precies afgespeeld heeft staat niet te boek. Wel is bekend, dat een adspirantlid voordien niet werd benaderd als een zittend lid tijdens de drieweekse voorhangperiode te kennen gaf de kandidatuur

meende te moeten afwijzen. Desgewenst kon een motivering achterwege blijven. Deze procedure is daarna gewijzigd in die zin dat een dergelijk, zittend, lid zijn bezwaren schriftelijk aan het bestuur moet mededelen onder vermelding van de motivering. Het bestuur mag besluiten de bezwaren ter zijde te schuiven. Of dit ook ooit gebeurd is, ligt niet vast.

Er bestaat echter nog een regel. Het is een bestaand lid nooit of te nimmer toegestaan een adspirantlid voor of tijdens de voorhangperiode kenbaar te maken, dat hij op de nominatie staat om te worden benaderd. Tegen deze regel is wel eens gezondigd met alle pijnlijke gevolgen van dien. De kandidaat hoort pas van zijn nominatie als een afspraak voor een bezoek wordt gemaakt. De afgevaardigden van de club behoren dan te bestaan uit de voorzitter en de voorsteller.

Niet alleen bestaat er tegenwoordig een Commissie Nieuwe Leden, momenteel bestaande uit Eric Boeser (voorzitter), Johan Matthijssen en Kees de Voogd, maar is er ook een Commissie Begeleiding Nieuwe Leden in het leven geroepen. De oud-voorzitter fungeert als president; Wim Heijne vult hem permanent aan. Ook de voorstellers maken deel uit van de C.B.N.L. Ze heeft als taak om via twee gespreksronden met alle nieuwe leden relevante thema's te bespreken. Ook kunnen wederzijdse ervaringen worden uitgewisseld. Voor de tweede gespreksronde zullen ook de partners worden uitgenodigd. Een voorzichtig polsen van nieuwe leden bracht helaas niet aan het licht dat tot nu toe doelstelling en realisatie van de C.B.N.L. elkaar volledig dekken.

Lustrumvieringen

Ook de RCS wil graag van tijd tot tijd laten weten dat zij bestaat, zowel intern als extern. En een lustrum leent zich daar bij uitstek voor.

Het eerste werd hoofdzakelijk gevierd in de Pedagogische Academie in Santpoort-Zuid en wel op 4 februari 1978. Het Velsense lid Theo Winkel, die landelijk bekend is om zijn goochelaarstalent, vrolijkte het feest in niet geringe mate op. Als tussendoortje traden drie inmiddels 'afvallige' leden, te weten Rien Davidse, Joep Brentjes en Jaap Tanger op. Zij brachten een door henzelf bedacht lied ten gehore. De meningen over dit optreden waren verdeeld. De feestavond werd voorafgegaan door een autorally, die eindigde bij de uitspanning 'de Oase' nabij de ingang van de Waterleidingduinen.

Grootser van opzet was het tweede lustrum. Reeds op 20 november voorafgaande aan het eigenlijke lustrumjaar werd een fancy fair gehouden in de, hoe kan het ook anders, Pedagogische Academie. Deze trok veel bezoekers, niet in het minst door de modeshow waarin vele Ann's als mannequin optraden. Zij deden dit zo professioneel dat zij, mochten zij ooit in kommervolle omstandigheden komen te

Santpoort is niet meer wat het geweest is volgens
Machteld Vernimmen en Henk Stokvis.

verkeren, à la minute aan de slag kunnen komen bij het presenteren van een nieuwe mode. De eigenlijke feestavond werd gehouden op 5 maart 1983 in Kinheim. In dit Alkmaarse etablissement was de feestvreugde groot mede dank zij het optreden van een eigen cabaretgroep onder aanvoering van Henk Stokvis.

De RCS had nog meer in petto. Enkele leden en Ann's voerden een toneelstuk op in de Pedagogisch Academie en wel op 6, 7 en 8 mei. De belangstelling daarvoor was groot.

Het derde, eveneens door Piet Minderhoud georganiseerde evenement was veeleer extern van karakter. Alle service(zuster)-clubs kregen namelijk gelegenheid om deel te nemen. Het begon met een door Ton Zwikstra ontworpen autorally, waarmee Ton veel eer inlegde en eindigde met een feestavond bij het eindpunt van de rally, namelijk Graan voor Visch. Dit gedeelte van de lustrumviering, dat op 16 april 1983 werd gehouden, ging de geschiedenis in onder de naam 'Meeting with friends'.

Heb je die al gehoord?
Piet Minderhoud en Erik Kraal.

Het derde lustrum had een wat ander karakter, maar bleef beslist niet achter bij het tweede. Het belangrijkste evenement werd gehouden in de Orangerie in Overveen en wel op 12 maart 1988. Het bijzondere van deze feestavond was dat behalve 70 Santpoorters ook 50 Bonn-Siegburgers aanwezig waren.

Het feest kende louter hoogtepunten. Het eerste was wederom het optreden van de cabaretgroep onder leiding van Henk, die blijk gaf het vak in de afgelopen vijf jaar niet verleerd te zijn. Dat onze Duitse vrienden de contacten op hoge prijs stellen, bleek niet alleen uit hun grote opkomst, maar ook uit het overhandigen van een keurig verzorgd geschrift, getiteld: Rotary-Kontakte 1979-1988. De ondertitel luidde: Chronik einer Freundschaft. De Duitsers hadden niet alleen kosten noch moeite gespaard bij de uitvoering van deze publikatie, maar hadden daarnaast ook nog de tekst in het Nederlands vertaald.

De grootste en kostbaarste blijk van hun waardering voor Santpoort kwam tot uiting door de uitreiking van hoge Rotary-onderscheidingen, namelijk twee benoemingen tot Paul Harris Fellow. Deze vielen ten deel aan Karel Schuyt, die destijds het contact had gelegd via een toevallige ontmoeting met een Duits lid in Portugal en aan Piet Minderhoud die, evenals Karel, het contact met Bonn-Siegburg levendig heeft gehouden. En toen Bonn-Siegburg besloot Piet voor te dragen voor die onderscheiding waren ze waarschijnlijk nog niet op de hoogte van het feit dat hij voorzitter van de Lustrumcommissie was. Ook deze keer had Piet veel eer van zijn werk.

Internationale contacten

Niet zelden hangt de gang van zaken van toevalligheden af en/of wordt het lot door anderen bepaald. Het toenmalige Velsense lid Gerrit Rijke had contact gekregen met enkele zeezeilende leden van een Rotaryclub uit Hartlepool. Deze club bleek behoefte te hebben aan een contactclub. Gerrit dacht meteen aan Santpoort, want Velsen was al voorzien. De RCS ging op de uitnodiging van Hartlepool in. Dat was in 1973.

De Rotaryclub Formby daarentegen had ergens over de oprichting van de RCS gelezen en omdat ze soortgelijke wensen hadden als hun Engelse zusterclub, maakten ze die schriftelijk kenbaar aan Santpoort. Dit besluit was mede ingegeven door het feit, dat Santpoort een dorp was en wel dicht bij zee. De desbetreffende brief was in zo goed mogelijk Nederlands geschreven. Dat is voor Engelsen wel heel bijzonder. Het verzoek werd in de club besproken en omdat Herman en Gerda Rossmark toch van plan waren om die richting uit te gaan voor een vakantie in 1974, boden zij aan om kennis te maken en wel met Steward Webster. Het resultaat is bekend. Ondanks enig vallen en opstaan is het contact nog levendig.

Het contact met Bonn-Siegburg hebben we te danken aan Karel Schuyt, die een vertegenwoordiger van die club in Portugal ontmoette. Deze ontmoeting resulteerde in een bezoek van enkele leden aan Bonn-Siegburg in 1978. Ook dit resultaat is bekend.

Het begon met drie clubs wel wat druk te worden, temeer omdat de contacten slechts door een relatief kleine groep werden onderhouden. Men was letterlijk van mening dat drie te veel was. Er werd gediscussieerd en gestemd. Jan Zeevat verloor het pleidooi van Herman Rossmark en zo werd Hartlepool met bloedend hart in 1978 medegedeeld dat wij helaas afscheid van hen moesten nemen. En dat terwijl wij zulke goede herinneringen aan hen hebben. Wij danken namelijk nog steeds een forse (tafel-)scheepsbel aan hen.

Een Nederlands-Duits onderonsje.

De contacten tussen de RCS en de twee buitenlandse clubs zijn goed te noemen. Naar verluidt kan dat met Formby als ontspannend worden omschreven en dat met Bonn-Siegburg als hartelijk, maar wat formeel. De RCS heeft overigens zijn dank aan Formby overgebracht door Steward Webster tijdens het bezoek in 1992 de Paul Harris Fellow-onderscheiding te overhandigen. Briefwisseling of gesprekken in het Nederlands zijn daarbij niet meer nodig.

De contacten tussen de RCS en Formby vinden altijd plaats in de desbetreffende dorpen en omgeving. Voor die met Bonn-Siegburg moeten soms beide clubs reizen en wel als er een grensontmoeting wordt georganiseerd. Het is verder geen uitzondering dat afgevaardigden van beide Germaanse clubs elkaars bestuursoverdrachten bijwonen.

Overigens komen de kosten voor de ontmoetingen niet alleen ten laste van de deelnemers. Jaarlijks prijkt er een bedrag voor dit doel op de begroting van de RCS.

Jeugduitwisseling

Met de jeugduitwisseling heeft de club meer moeite dan met de internationale ontmoetingen. Een aantal leden vindt namelijk dat het doel nog stamt uit de tijd van de trekschuit. In de huidige tijd, waarin een ieder o.a. via televisie kennis kan maken met het buitenland, lijkt dit doel, volgens deze leden, daarom wat achterhaald. Anderen zijn en blijven een warm voorstander van dit instituut. Aan dat van de eveneens door de R.I.Z. gepousseerde Crossière heeft de RCS slechts spaarzaam deelgenomen.

Omstreeks 1980 moest Santpoort aan het jaarkind geloven. De RCS kreeg een uitstekende informatie over de Canadese jonge man David Baily. Hij werd door vier families opgevangen. Sommigen dromen nog wel eens van hem als ze zwaar getafeld hebben. Het Kennemer Lyceum, waar hij werd ingeschreven, zag hem bijvoorbeeld meer niet dan wel. Af en toe was hij niet vooruit te branden. Heimwee? Hijzelf verklaarde naderhand dat hij veel aan zijn bezoek had gehad. Kennelijk was dat zo, want het was dan ook met enige verbazing dat David de club tien jaar later in drielijg grijs bezocht. Hij was een geslaagd zakenman geworden en was inmiddels directeur van twee begrafenisondernemingen. Niet bekend is of een Santpoorter hem wellicht op dit spoor heeft gezet.

Na David besloot de RCS, dat het begrip jaarkind in het archief moest worden opgeborgen in de categorie: eens maar nooit meer. Maar men kan niet altijd 'nee' blijven zeggen, ook de RCS niet. In de jaren negentig heeft Santpoort jaarkinderen uit Canada, Brazilië en de VS ontvangen. Een nieuwe generatie gastouders met zelf-participerende kinderen, alsmede de bezielende leiding van jeugdcommissaris Flip Stembert, hebben voor een gunstige klimaatwisseling gezorgd.

Daarnaast heeft er op individuele basis ook incidentele uitwisseling van Rotarykinderen plaatsgevonden en wel met Hartlepool en Bonn-Siegburg.

Community Service

Een Rotaryclub die zichzelf respecteert moet wat overhebben voor de medemens. Niet zozeer voor individuen dan wel voor groepen.

Door Rotary Foundation wordt herhaaldelijk gewezen op het feit, dat er in binnen- of buitenland hulpbehoevenden zijn die steun nodig hebben. De RCS heeft zich echter op het standpunt gesteld dat de doeleinden voor onze eigen gemeenschap bestemd moeten zijn, althans in het algemeen.

Verder is men de mening toegedaan, dat niet gekozen moet worden voor de gemakkelijkste en meest kostbare weg, namelijk het simpelweg storten van geld. Het schenkt meer bevrediging als het geld het resultaat is van zelf-doen-akties. Dat heeft als bijkomend en niet gering voordeel dat de onderlinge fellow-ship wordt bevorderd.

Desalniettemin levert de RCS jaarlijks zonder meer een kleine financiële bijdrage aan de Kerst-Inn, die in het IJmond-College wordt georganiseerd. Zo'n 15 leden verzorgen daarbij ook het vervoer van moeilijk ter been zijnde gasten.

De houtactie onder leiding van Hylke; naast hem Michiel en Jan Zeevat.

Een heel andere, minder bekende reactie is het positief reageren op een aan de RCS, kort na de oprichting, gericht verzoek tot het uit het slop halen van enkele noodzakelijke, lokale activiteiten geweest. Het betrof de Nierstichting, de Hartstichting en de Oranjevereniging Santpoort-Noord. Bij beide eerstgenoemde clubs ging het om het coördineren van de omvangrijke collectes en bij de laatste om het vervullen van het penningmeesterschap. Zonder dralen gaven Piet Minderhoud, Wim Harlaar en Pé Houwing zich respektievelijk op om deze lokale activiteiten in stand te houden. Inmiddels is dit een continuing story, die al zeventien jaar duurt.

De eerste echt grote aktie werd op initiatief van Derk-Jan gehouden in de stoeterij van de Uylenboom. We leven dan in november 1973. De opbrengst van de gehouden bazar ad. f 3.000,- kwam ten goede aan een groep van 40 kinderen uit het verscheurde Noord-Ierland. Zij hebben hier een onvergetelijke vakantie genoten.

Een tweede evenement was een drievoudige opvoering door enkele leden met Ann's van het toneelstuk 'Schat ik ben er hoor'. De uitvoeringen vonden plaats op 6, 7 en 8 mei 1981 in de Pedagogische Academie. De recette kwam ten goede aan een rolstoelbus voor het O.I.G. Deze werd bij wijze van overdracht tijdens een clublunch in Velserbeek in de zomer voorgereden.

Een derde aktie werd in de herfst van 1980 op poten gezet door volijverige, doorduwende, Hylke Hylkema. Hij had kans gezien op legale wijze bomen te confisqueren in Beekestijn. Velen waren week in week uit bezig de bomen te verwerken tot open-haard-hout. De opbrengst à f 4.000,- kwam opnieuw ten goede aan het O.I.G. Dit feest, want dat was het, werd afgesloten met een openlucht-bijeenkomst rond het gebouw Voloptée op het landgoed Spaarnberg.

De houtaktie vroeg om een herhaling en wel in 1983. Deze keer waren de bomen van Spaarnberg aan de beurt. Geboekstaafd is het feit dat de RCS toen 23 werkdagen bezig is geweest. Ook nu bedroeg de opbrengst rond f 4.000,-. Deze keer werden o.a. het Mosterdzaadje in Santpoort, de Ronald MacDonaldstichting, de sportvereniging Terrasvogels en de Algemene Hulpdienst Velsen de begunstigten. Het voor het houthakken benodigde, door Hylke aangeschafte gereedschap werd op 18 april tijdens een clublunch, bij opbod, verkocht.

Mede ter viering van het tweede lustrum werd op 20 november 1982 in de Pedagogische Academie een fancy fair gehouden waarvoor bijzonder veel belangstelling bestond. Ook nu waren wekenlang tevoren leden met hun dames in touw geweest. Deze, maar ook de daarop volgende keer, nam Elise Kwint met betrekking tot een aantal activiteiten het voortouw. Het rad van avontuur, met als 'rad-draaier' Han Beelen, een goochelaar en een waarzegster verlevendigde het geheel. Een ander hoogtepunt was een door eigen krachten opgevoerde dames-modeshow. De mannequins brachten de modellen weer met veel Schwung, alsof ze nooit anders hadden gedaan. De opbrengst bedroeg maar liefst f 9.340,-; het geld werd verdeeld onder plaatselijke buurthuizen en muziekkorpsen.

Op 16 maart 1985 was de Pedagogische Academie opnieuw in rep en roer en nu vanwege een bazar. Ook toen was Hylke de grote (pro)-motor. Ruim tevoren had hij kans gezien goederen te verzamelen en te registreren. Het geheel werd weer opgeluisterd door een rad van avontuur en een modeshow. De activiteiten van de leden en hun partners waren niet voor niets geweest, want de opbrengst bedroeg maar liefst ruim f 10.000,-. Het merendeel hiervan, f 7.400,-, kwam ten goede aan het Ronald MacDonaldhuis. Het bedrag werd tijdens een avondbijeenkomst, die in de kantine van Jan Nelis werd gehouden, aan Prof. Voûte van dit, aan 'zijn' ziekenhuis verbonden, huis overhandigd.

In 1986 werd een brigdedrive gehouden waarvan de opbrengst werd geschonken aan het Tesselhuus, een vakantieoord voor gehandicapte kinderen.

Op 12 maart 1988 werd tijdens de viering van het derde lustrum in de Orangerie een tombola onder de gasten gehouden. Bij die gelegenheid verwisselden door leden ingebrachte goederen van eigenaar en wel ver boven de winkelwaarde. De verkochte zaken leverden maar liefst f 4.300,- op, die ten goede kwamen aan de landelijke Rotary Polio-Plus-actie voor Indonesië. Ook de op andere momenten gehouden kaartverkoppen voor de 'Fancy Fiddlers' en het toneelstuk 'De Jantjes' leverden het nodige op voor goede doelen.

Robert vlak na zijn geslaagde landing, geflankeerd door twee prominente Ann's.

Ruud Kluver en Piet Minderhoud wilden in 1990 in de voetsporen van Hylke treden door het organiseren van een houtactie. Alhoewel de organisatie ervan veel denkwerk vereiste kwam er toch een bedrag van f 2.000,- op tafel. Dit kwam ten goede aan het dierenasiel in IJmuiden en de culturele Stichting 'Waterland'.

De latere akties, namelijk die van 1991 en 1992, waren wat anders van karakter. Hierbij was John van Deutekom de liaison-officer. Er werden toen door enkele leden loten verkocht tijdens de Santpoortse Feestweek. De loterij werd telkens afgesloten met parachutespringen boven het landje van Nijssen omstreeks het aldaar gehouden polsstokspringen. De eerste keer sprong Robert Heerze aan een 'tandem' naar beneden. De tweede keer moest het helaas aan beroepskrachten worden overgelaten. De potentiële springer Kees de Voogd was namelijk tevoren al in de prijzen gevallen tijdens het oefenspringen. Overigens wordt dit soort prijzen meestal slechts aan poedels uitgereikt. De totale opbrengst bedroeg ruim f 10.000,- en kwam ten goede aan enige plaatselijke clubs. Een gedeelte werd besteed aan de aankoop van enkele graaspony's ten behoeve van Duin en Kruidberg. Deze dieren, die in de herfst van 1992 officieel werden overgedragen, worden ingezet om de natuur te schonen van de gevolgen van industriële activiteiten uit binnen- en buitenland.

Vocational Service

⁶Het frappante verschijnsel doet zich voor, dat menig Rotarian – en dan nog niet eens menig jong Rotarian – wanneer hem wordt gevraagd of hij kans ziet om onder woorden te brengen wat eigenlijk met Vocational Service wordt bedoeld, hierop in het geheel niet of slechts uiterst gebrekkig kan antwoorden.’ Met deze volzin is ooit in een notedop in een Rotarypublicatie veel waars gezegd. En het begrip Vocational Service is nota bene de grondslag voor de oprichting van Rotary geweest. Het dienen door middel van het beroep is namelijk inherent aan de gehele Rotarygedachte geweest. Men herinnert zich misschien nog de bedenkelijke praktijken in de handel en wandel van het nog jonge en onstuimige Amerikaanse zakenleven in het begin van deze eeuw, waarbij men zich slechts door één vraag liet leiden: ‘Hoe vergaar ik zo snel mogelijk zoveel mogelijk dollars?’ Het was de oprichter Paul Harris, die hiertegen in 1905 in opstand kwam. Rotary kwam tot stand met als doel mensen uit ongelijksoortige beroepen te verenigen om een hoger niveau van beroeps-ethiek te realiseren. Rotary heeft destijds twintig voorwaarden/vragen opgesteld, die beoogden een antwoord te krijgen op de vraag of het individuele Rotarylid in zijn beroep de Rotarygedachte wel voldoende nastreeft. Deze twintig voorwaarden/vragen worden wel-

eens gecompriimeerd in de volgende vier zelf-overwegingen:

Is het de waarheid?

Is het billijk voor alle betrokkenen?

Bevordert het het onderling vertrouwen en vriendschap?

Komt het alle betrokkenen ten goede?

Misschien zou het goed zijn als ieder lid voor zichzelf tijdens zijn lidmaatschap nu en dan de gebeurtenissen aan deze vragen toetst. Waarschijnlijk zouden – indien eerlijk beantwoord – niet alle gevallen de streep hebben gehaald. Maar vele wel en daar gaat het om.

Er is een groot aantal mogelijkheden denkbaar om de Vocational Service-gedachte in praktijk te brengen. Maar vóór een buitenstaander een oordeel kan geven of een lid wel of niet aan de criteria beantwoordt zal bekend moeten zijn wat iemands beroep inhoudt. En daar heeft Rotary iets opgevonden, namelijk het beroepspraatje, dat ieder lid kort na zijn installatie moet houden. Ondanks alle richtlijnen dienaangaande gelukt dat niet altijd in alle opzichten.

Het gedeelte voor wat het beroep betreft komt meestal goed uit de verf, alhoewel het er nog al eens aan schort als het gaat om de beschrijving van de dagelijkse invulling. Maar, als de tijd het toelaat is er altijd wel iemand aanwezig die een vraag in die richting stelt. Maar bij een beroepspraatje mag ook best geopenbaard worden op welke wijze men tot dit beroep gekomen is en in voorkomende gevallen, wat de vorige werkzaamheden waren, inclusief het eventuele vallen en opstaan daarbij. Het is twijfelachtig of het uitgebreid ingaan op zijn eigen levensbeschrijving behoort te worden ingebracht

bij de presentatie van het bewuste praatje; het kan in ieder geval wel verhelderend en illustratief zijn. Sommige leden houden het niet bij één verhaal. Zo kan het voorkomen dat een lid tijdens zijn Rotaryleven omswitched. Maar het komt óók voor dat jonge aanwas van de club zich afvraagt wat de oud-gedienden doen of deden om in hun levensonderhoud te voorzien. Dan kan er voor de tweede keer een beroepspraatje worden gehouden.

Het houden van een beroepspraatje kan in direkte zin nog een ander voordeel hebben. Het kan een toehoorder op het idee brengen zijn licht eens bij de presentator op te steken als hij voor onoplosbare problemen komt te staan.

Het summum van het houden van een beroepspraatje is de presentatie van het levensbericht. Dat gebeurt vaak tegen of na het eind van de beroeps carrière. Beide soorten inleidingen dienen tot op zekere hoogte als zijnde vertrouwelijk te worden beschouwd. Het is een goede gewoonte dat de Vocational Service Commissie de aanzet tot het houden van een beroepsverhaal geeft.

Het is gelukkig ook geen uitzondering, dat een lid naderhand nog eens iets vertelt uit zijn beroepsleven. Dat is zeker het geval als zich uitzonderlijke gevallen voordoen. Een zaken- of dienstreis of het bijwonen van een bijzonder symposium kan bijvoorbeeld aanleiding zijn tot het houden van een dergelijk verhaal. Verder komt het incidenteel voor dat iemand iets meemaakt in zijn 'bedrijf' dat hij kwijt wil. Veelal met de bedoeling dat dan mogelijk een oplossing wordt aangedragen voor de gerezen problemen. Het is onlogisch te veronderstellen dat er altijd een pasklare oplossing beschikbaar is. Soms is

dat wèl het geval; in ieder geval lucht het op. Want aan de top van een bedrijf, onverschillig of het een éénmansbedrijf is of een groter, is men op cruciale momenten soms eenzaam. En het is dan dank zij de pluriformiteit van Rotary verrassend om uit heel onverwachte hoeken benaderingen te horen. Helaas stroken die dan niet altijd met lijnen die de 'klager' voor ogen staan. Maar dat hoort ook bij Vocational Service en het lidmaatschap van de club.

Een ander middel om Vocational Service te beoefenen is het organiseren van bedrijfsbezoeken, hetzij bij dat van eigen leden, hetzij daarbuiten. Zo zijn bijvoorbeeld bij de volgende leden bedoelde bezoeken gebracht: Han Beelen, Frank Bos, Gerard van Dijk, Wim Harlaar, Fred Harms, Pé Houwing (2x), Ruud Mochel, Henk Stokvis (2x), Jan v/d Velden (Zoetermeer) en het Zeeweg-Ziekenhuis.

Er zijn ook bezoeken gebracht aan bedrijven waarmee leden een band hebben. In deze context moet een bezoek aan een tand-technisch laboratorium genoemd worden. Verder herinneren velen zich ongetwijfeld het bezoek aan General Motors in Antwerpen (Jan v/d Velden), een bezoek dat werd afgerond met een door Karel Schuyt georganiseerde boottocht annex diner op de Schelde. Karel heeft er ook nog eens voor gezorgd dat wij een kijkje konden nemen in het huis van wijnkoper Kerstens in Tilburg, een trip die werd afgesloten met een in alle opzichten gedisciplineerd diner in Alta Ripa II te Turnhout. In dezelfde rij moet ook een wijnproeverij in Haarlem worden genoemd. Karel heeft ook nog eens gezorgd voor een rondleiding bij een van zijn andersoortige relaties, namelijk de PTT. Daarbij was helaas de opkomst niet evenredig aan de kwaliteit van het gebodene. Verder staat velen eveneens het bezoek aan de

Karel vertrouwt de veiligheidsmaatregelen bij de NOS-studio niet.

NOS-studio nog duidelijk voor ogen. Een bedrijfsbezoek aan het dynamische bedrijf Fokker was ook een eye-opener voor velen. Datzelfde geldt voor een bezoek aan het half afgebroken Amstel-hotel. Wie ziet kans om de club te laten zien of de opgestelde doelstellingen gehaald zijn? Zijn/haar naam zal de club bijblijven. Als een van de laatste geslaagde werkbezoeken kan de excursie naar het opvallende gebouw van het ING-concern in de Bijlmer genoemd worden.

Last but not least tracht Vocational Service zijn doelstellingen te bereiken door het organiseren van firesides, al of niet tezamen met A n's. Het is eerder uitzondering dan regel dat bij die bijeenkomsten het beroep centraal staat. Meestal staan al of niet actuele onder-

werpen op de agenda. Daar is niets op tegen en het helpt om de gezichtspunten van de deelnemers te leren kennen en daardoor de deelnemers zelf. Ook kunnen daarbij vermeende problemen binnen de club ter sprake komen.

Al met al heeft Vocational Service de afgelopen twintig jaar niet stil gezeten en zijn de leden van de RCS in staat geweest hun blik te verruimen.

Lief en leed

De RCS is samengesteld uit mensen, met alle consequenties van dien. Een aantal malen hebben leden de gang naar de afdeling Burgelijke Stand van hun woonplaats moeten maken. In vele gevallen was de reden een gelukkige; veelal voor het aangeven van de geboorte van een nazaat. In de club wordt dat vaak gevierd met het aanbieden van een drankje en als de inkomend voorzitter, die Clubservice onder zijn beheer heeft, zijn werk goed doet wordt de blijde moeder vereerd met een attentie. Ook hebben enkele leden een mijlpaal in hun huwelijk op grootse wijze gevierd, een viering waaraan ook de RCS kon deelnemen. Verder hebben enkelen het afscheid van hun werkzame leven aangegrepen om de leden te laten delen in de festiviteiten. Iets dergelijks gold voor de viering van een ambtsjubileum of voor het x-jarig bestaan van hun zaak.

Er is helaas ook een afdeling leed te noemen.

In 1982 heeft de RCS moeten constateren dat Fred van Woerden toch nog vrij plotseling kwam te overlijden. Fred heeft zich gekenmerkt als eenvoudig en zeer bewogen, zoals een predikant betaamt. Wie herinnert zich niet zijn eindejaarsoverdenkingen of zijn filosofieën

over het leven. Ook de gang van zaken rond Zuid-Afrika trok hij zich zeer aan. Vóór zijn Santpoortse lidmaatschap had hij die van de RC Delft-Vrijhof reeds afgesloten.

In 1985, op een zeer warme dag, zou Hylke Hylkema ons inwijden in een probleem bij zeenavigatie. Het gehoor was talrijk, want ook de collegaclub Haarlem-Bloemendaal was aanwezig. Gedurende zijn inleiding zakte hij plotseling ineen. Hulp van aanwezige artsen mocht niet baten. Volgens zijn vrouw Mieke, die tijdens de plechtigheid op Westerveld het woord voerde, was hij te midden van zijn geliefde Rotaryclub gestorven. Hylke was nog niet zo lang lid. Hij was jaren tevoren wél lid geweest van de RC Amsterdam. De woordkeus van Mieke was zeer op zijn plaats. Immers in het relatief korte tijdsbestek van zijn lidmaatschap heeft Hylke zich geducht gemanifesteerd. Hij was in de gunstige zin eigenzinnig. Tot op zekere hoogte was hem dat met de paplepel ingegoten, want zijn vader was Doopsgezind predikant geweest. En echte Doopsgezinden kenmerken zich op een speciale wijze. Zo kennen zij bijvoorbeeld geen kinderdoop en verwerpen zij de dienstplicht. Vermoedelijk had ook Hylke's vader bijzondere, geliefde, eigenschappen. In Giethoorn heeft men namelijk destijds de aloude benaming 'Kerkpad' vervangen door 'Ds. Hylkema-pad'. Hylke heeft ervoor gezorgd dat enkele Community Service-activiteiten in hoge mate slaagden. Zo liggen de desbetreffende bazars/fancy fairs en de houtakties velen nog vers in het geheugen.

Ook het in 1990 overleden charterlid Jan Zeevat had een uitgesproken, eigen, karakter. Evenals dat bij Hylke het geval was behoefde men zich nooit af te vragen wat Jan bedoelde. Zijn inzet voor de RCS

is niet gering geweest. Hij was een actief bridger maar ook een verwoed zeiler. Als zodanig is hij de nodige keren een stimulator geweest voor de vaardagen. Jan zag zijn einde naderen en heeft alle leden kort tevoren een afscheidsbrief gezonden, waarin hij onder andere zijn inzichten over bepaalde zaken nog eens weergaf. Heel anders dan dat bij Hylke het geval was is Jan in alle stilte, overigens overeenkomstig zijn wens, naar zijn laatste rustplaats gebracht.

Mieke Hylkema heeft zich niet op de dood van Hylke kunnen voorbereiden. Datzelfde geldt voor Miep Ebeling toen Leo eind 1992 plotseling overleed. Ook Leo was een bijzonder mens. Het kwam zelden voor dat naar Leo's bedoelingen moest worden gegist. Leo heeft veel gedaan voor de club. Hij was bijvoorbeeld de grote motor voor Sinterklaasvieringen. Of hij verscheen zelf als zodanig en wist daarbij uitvoerig het doen en laten van de club voor het voetlicht te brengen en wel in dichtvorm. Zijn fenomenale geheugen stelde hem jaren daarna nog in staat de bewuste gedichten te reciteren. Of het werd dusdanig georganiseerd dat ieder lid een surprise meebracht vergezeld van een boodschap in dichtvorm.

Het jaar voordat Leo voorzitter werd, heeft hij zich conform de regels enorm ingespannen en ware Clubservice bedreven. Hij heeft namelijk ieder lid persoonlijk een door hem samengestelde vragenlijst voorgelegd met de bedoeling meer inzicht te krijgen in de gedachtingang van de leden. Hierbij schakelde hij ook de Ann's in. Diezelfde Ann's bezorgde hij in dat bewuste jaar ook een bloemetje op hun verjaardag. Verder heeft Leo de werkzaamheden van Hylke met betrekking tot het ledenboekje voortgezet. Dit ledenboekje was overigens een initiatief van Piet Minderhoud.

Leo's originaliteit kwam ook naar voren gedurende het clubjaar dat

Leo Ebeling in briljante vorm.

hij programmacommissaris was. Nadat hij die functie had aanvaard verbaasde hij een ieder door mede te delen dat ieder lid, op een door Leo aangewezen datum, moest zorgen voor een inleiding. Wel was het toegestaan een dergelijke inleiding te laten verzorgen door een buitenstaander. Leo's programma was dus heel gemakkelijk volgeboekt. Er ontstond na de bewuste aankondiging enig gemor, maar Leo kondigde aan dat hij bij zijn aanpak bleef. Aldus geschiedde. En het heeft nog gewerkt ook.

Toen er in 1992 sprake was van het evenement parachutespringen ter ere van de Santpoortse feestweek was dat voor Leo aanleiding zich op te geven voor lessen in parachutespringen. Wie zou hem dat op zo'n leeftijd hebben nagedaan? Het unieke van Leo beperkte zich kennelijk niet tot hem zelf. Dat kwam op een bijzondere, indrukwekkende wijze tot uiting in Westerveld, waar een van Leo's dochters het woord voerde en wel op een speciale wijze. Daardoor kwam Leo goed voor het voetlicht.

Ook hebben enkele leden leed gekend doordat hun eega's overleden zijn. In beide gevallen betekende het een relatief langdurig lijden van deze Ann's. Het betrof o.a. Jos Harms die toevallig werd geconfron-

De tafel kan de goedkeuring wegdragen
van Fred en Jos Harms.

teerd met haar ziekte. Gelukkig voor Jos en Fred bracht Jos de laatste maanden van haar leven niet geheel in bed door. Vrij lang heeft zij haar nevenactiviteiten zoals tennissen, lesgeven en bridgen nog kunnen voortzetten.

Ook aan Greetje de Voogd bewaart de club de beste herinneringen. Greetje was namelijk gezegend met een bijzonder mooie stem. Meer dan eenmaal heeft de club daarvan getuige mogen zijn. Niet voor niets heeft het huis van Kees en Greetje de naam 'de hoogste noot' gekregen.

Vaardagen

Krachtens de doelstellingen van Rotary dient een club te bevorderen dat zijn leden elkaar zo goed mogelijk leren kennen. Hiervoor lenen zich niet alleen Vocational Service en Community Service maar ook een vaardag. Immers bij die gelegenheid is een aantal personen per definitie gedwongen om gedurende een aantal uren in elkaars nabijheid te verblijven en wel op een relatief klein oppervlak onder soms minder comfortabele omstandigheden. Omdat enkele leden, mede door de geografische ligging van Santpoort enthousiaste vaarders zijn lag het organiseren van een vaardag voor de hand. En gesteund door de zeilersactiviteiten van Lawrie Nicholson van de toenmalige contactclub Hartlepool, werd al snel na de oprichting besloten tot het instellen van de vaardag.

Initiatiefnemers, organisatoren en navigators waren aanvankelijk de toenmalige burens Jan Zeevat en Sjoerd Algera, die ieder op hun eigen wijze vorm gaven aan dit waterige Rotary-aspekt. Verder komt men in de nauwgezette en geestige verslaggeving van de toenmalige secretaris Arie Endel de namen tegen van Dirk Kat en – hoe kan het ook anders – Gerard van Dijk. In een iets later stadium gaf ook Henk Stokvis acte de presence met zijn boot.

Vanuit Enkhuizen en later Andijk werden met de Catharina van Jan Zeevat en de Sylfide van Sjoerd, gevaarlijke en avontuurlijke tochten ondernomen. Zelfs de wereldsteden Oude Zeug en Stavoren werden daarbij aangedaan. Tijdens deze tochten werden, samen met de Engelsen, bezoeken gebracht aan het toen nog in aanbouw zijnde Enkhuizens Buitenmuseum en de Waterinlaatstations WRK I en II. Vanzelfsprekend werden ook diverse etablissementen in de oude havensteden aangedaan. Naar verluidt kijken de desbetreffende uitbaters met gemengde gevoelens terug op de bezoekers uit Santpoort.

Al spoedig bleken ook wat meer op comfort ingestelde leden en Ann's gesteld te zijn op deelname. Deze konden terecht op het MS Furore van Gerard van Dijk. Volgens de overlevering kon dit schip wegens de te grote diepgang niet overal komen. Dit euvel zou toen niet verholpen zijn door het uitbaggeren van de vaarroute maar door het minder vullen van de meegenomen flessen.

Veel rekenwerk van Herman Rossmark zou mede aanleiding zijn geweest tot het verplaatsen van het maritieme toneel naar het Alkmaardermeer. Het was bij die gelegenheid dat werd gestreden om de hoogste zeilerseer in gehuurde Centaurs. Hierbij kreeg Leo Ebeling een eervolle vermelding vanwege zijn peddelaktiviteiten.

De vaarcommissie is in de loop van de tijd veranderd van samenstelling. Het commando is thans overgenomen door Ruud Kluver, Gerard van Dijk en Jan Doekes. Volgens enkele deelnemers behoren zij tot de categorie landkrabben. Desondanks ontwikkelden zij de vaardag met groot enthousiasme tot een instituut dat nog bij lange

na niet is achterhaald. Naar wordt verwacht en gehoopt zal het evenement nog tot in lengte van jaren worden voortgezet.

Tijdens een woelige vaardag is een van de, tot nu toe onbekende, opvarenden spontaan aan het dichten geslagen. Dat was in september 1984. Het resultaat was als volgt:

Een dagje uit varen met motor en zeil

Op woelige baren op golven zo steil,

Vijf schippers stavast,

Bemanning onvast,

Het thema was water van de hemel, het meer en WRK III,

Geen kans op een kater voor Rotary amis,

Of hoogstens wat later als blijkt,

Van eenheid in het 'Anker' van Andijk.

Eric in ware gedaante, omringd door Miep Ebeling
en Greetje de Voogd.

Diversen

Archief

Een goede Rotaryclub behoort een archief te hebben. Daartoe is een archivaris nodig. Die heeft de RCS gevonden in de persoon van Piet Groot. Deze kan natuurlijk alleen goed zijn taak uitoefenen als de overige funktionarissen, zoals de secretaris en de voorzitters van de avenues, voor wat betreft de verslaggeving hun werk naar behoren verrichten. Bij het opstellen van dit geschrift bleek dat dat niet ieders sterkste kant is. Het ontbreken van alle relevante stukken is dan ook de reden van het achterwege laten van alle gepasseerde voorzitters van de avenues, laat staan van die van de desbetreffende leden. Sorry voor hen, maar een verantwoorde opsomming was op korte termijn niet mogelijk. En aan een lijst met foutieve vermeldingen zal waarschijnlijk weinig behoefte zijn. Een functieboekje behoort dit aan het eind van ieder clubjaar te controleren. Maar ook hij is afhankelijk van de desbetreffende medewerking.

Bridgedrive

Verstokte bridgers komen periodiek bijeen. In vele gevallen heeft Piet Minderhoud ervoor gezorgd dat alles onder controle was. Bij deze evenementen, waarbij vals spelen niet is toegestaan, zijn evenveel bridgers als bridgers aanwezig.

Diner à l'estafette

Sedert 1987 wordt, op initiatief van de toenmalige voorzitter Nout Kwint, jaarlijks een 'race-diner' gehouden.

De deelnemende gastheren wordt verzocht één gang van een viergangendiner te bereiden en wel voor zes externe deelnemers. Het eerste bezoekadres wordt de gasten tevoren medegedeeld. Pas bij het verlaten van de eerste gastfamilie wordt de volgende pleisterplaats bekendgemaakt. In principe waaiert het gezelschap daarbij uit naar verschillende adressen voor de volgende gang. Deze gang van zaken wordt een aantal malen herhaald.

Het voordeel hierbij is dat de groep telkens van samenstelling varieert, waardoor het elkaar beter leren kennen welhaast automatisch wordt bevorderd: de koffie wordt ten slotte op één adres genuttigd. Alle deelnemers ervaren dit diner als uiterst prettig en nuttig. Tot nu toe spelen Herbert en Irene Isacson bij de organisatie een sleutelrol.

Het Inner Wheel

Omstreeks 1920 verenigden zich in Groot-Brittannië en Ierland een aantal echtgenotes van Rotarians, met de bedoeling hun mannen behulpzaam te zijn bij het realiseren van projecten en andere evenementen, die door hen in het algemeen belang werden ondernomen. De dames leerden elkaar daarbij beter kennen en waarderen, waardoor een onderlinge vriendschap groeide. De wens om de zo ontstane contacten blijvend te onderhouden, leidde tot het vormen van een aantal Inner Wheel clubs. Er bestaat sinds 1967 zelfs een Internationaal Inner Wheel.

Binnen de RCS is het begrip Inner Wheel nooit goed van de grond gekomen, alhoewel wel pogingen daartoe zijn ondernomen. Waarom een en ander nooit is gerealiseerd is niet duidelijk. Kennelijk bestaat niet bij iedere Rotarianpartner de behoefte daartoe. Zonder een open deur in te trappen kan vrijwel zeker gesteld worden dat vrouwen anders op elkaar reageren dan mannen. Hierbij wordt geen mening gegeven over welke sfeer de voorkeur verdient. Verder zal ongetwijfeld het feit dat het aantal werkende vrouwen toeneemt ook debet zijn aan het verschijnsel. Dat neemt niet weg dat soms alle, soms enkele Ann's, waar nodig daadwerkelijk hebben meegewerkt aan het welslagen van bepaalde evenementen. Nog sterker, zonder hen waren bedoelde happenings nooit van de grond gekomen. Zo hebben bijvoorbeeld bij de fancy fairs/bazars van 1982 en 1985 alle Ann's hun steentje heel duidelijk bijgedragen.

Het is de vraag of er verandering moet komen in het ontbreken van een Inner Wheel. Zonder dat is het soms al moeilijk genoeg om de eenheid te bewaren of een goede sfeer te handhaven. Alhoewel er dus geen Inner Wheel bestaat kan beslist niet gesteld worden dat de vrouwelijke partners niet participeren in het RCS-leven. Immers, van tijd tot tijd worden er Ladiesnights gehouden. Ook worden soms firesides georganiseerd waarbij de dames aanwezig zijn. En bij evenementen zoals nieuwjaarsbijeenkomsten, bestuursoverdrachten en bezoeken aan het buitenland v.v. ontbreken velen evenmin.

Jaarfeest

Behalve in de lustrumjaren wordt ieder jaar een jaarfeest georganiseerd. Hieraan nemen uiteraard de Ann's ook deel. Het patroon van de feestavond is vrij traditioneel. Dat geldt ook voor de sfeer; die is namelijk altijd goed.

Nieuwjaarsbijeenkomsten

Vrijwel van het begin af is het al gewoonte geweest dat rond de jaarwisseling de Rotaryleden elkaar de beste wensen toezwaaien en wel in gezelschap van de dames. Vrijwel altijd vindt deze gebeurtenis ten huize van de voorzitter plaats.

Rookverbod

Enkele jaren geleden deelde een lid mede dat hem het roken tijdens de clubbijeenkomsten irriteerde. Bovendien was de rook nadien ook nog manifest aanwezig in zijn kleding. Hij kreeg enkele medestanders. Of er toen gestemd is, is niet bekend. In ieder geval is toen aan de nieuwe huisregel 'niet roken tijdens de lunch en de inleiding' vrij goed de hand gehouden. Stugge rokers laten het al of niet hanteren van het verbod echter telkens afhangen van de aanwezigheid van het bewuste lid.

Uitwisseling tijdens de zomervakantie

Reeds gedurende een groot aantal jaren is het de gewoonte dat naburige Rotaryclubs in de zomermaanden elkaars clublunch bilateriaal bijwonen. Telkens is de RCS daarbij een van de beide deelnemers. Het betreft de clubs Velsen, IJmond en Haarlem/Bloemendaal. Aanleiding tot deze uitwisseling is de geringe attendance in die maanden. De program-macommissarissen behoeven dan driemaal hun eigen programma niet te verzorgen.

Overigens is het de laatste jaren de gewoonte dat, alhoewel het clubjaar omstreeks 1 juli begint, de programmacommissaris zijn werkzaamheden van 1 september t/m 31 augustus uitoefent.

Bijlage 1: Ledenlijst

Nr.	Naam	Jaartal in	Jaartal uit + reden
1.	E. Boeser	72	-
2.	G. van Dijk	72	-
3.	P. Groot	72	-
4.	H. Hattink	72	78 : opgezegd
5.	D. Kat	72	75 : opgezegd en overleden
6.	N. Kwint	72	-
7.	R. Pardoën	72	78 : verhuisd
8.	G. Terra	72	91 : opgezegd
9.	B. van Uffelen	72	72 : opgezegd
10.	J. Zeevat	72	90 : overleden
11.	P. Minderhoud	72	-
12.	F. Harms	72	-
13.	W. Schortemeyer	72	75 : verhuisd
14.	T. Zwikstra	72	-
15.	C. Wüst	72	78 : opgezegd
16.	L. Ebeling	72	92 : overleden
17.	R. Davidse	72	75 : opgezegd en overleden
18.	J. v/d Velden	72	enkele jaren geen lid geweest
19.	W. Harlaar	72	92: opgezegd
20.	P. Houwing	72	-
21.	H. Rossmark	72	90 : opgezegd
22.	A. Endel	72	-
23.	D-J Spijkerboer	73	76 : verhuisd en overleden
24.	J. Brentjes	73	75 : opgezegd
25.	S. Algera	73	-
26.	E. Kraal	74	-
27.	H. Stokvis	74	-
28.	R. Mochel	74	80 : verhuisd
29.	J. van Draayen	75	87 : verhuisd
30.	J. Tanger	75	77 : opgezegd
31.	K. Schuyt	75	-
32.	H. Kok	76	-
33.	M. Dijkema	76	78 : verhuisd
34.	F. van Woerden	77	82 : overleden

Bijlage 1: Ledenlijst

Nr.	Naam	Jaartal in	Jaartal uit + reden
35.	M. Spoor	77	-
36.	K. de Voogd	78	-
37.	L. Witvliet	78	80 : verhuisd
38.	J. Matthijsse	78	-
39.	K. Weijerman	78	82 : opgezegd
40.	H. Beelen	79	90 : verhuisd
41.	G. Vernimmen	80	-
42.	H. Hylkema	80	85 : overleden
43.	H. v/d Schroeff	80	84 : opgezegd
44.	J. Nelis	82	89 : opgezegd
45.	E. de Flines	82	87 : verhuisd
46.	J. Doekes	82	-
47.	P. a.d. Brinke	82	-
48.	J-P van Schaik	82	-
49.	F. Bos	83	90 : opgezegd
50.	D. v/d Vijver	84	-
51.	J. van Deutekom	85	-
52.	R. Heerze	85	-
53.	P. Schneider	85	-
54.	H. Isacson	85	-
55.	F. Stembert	87	-
56.	W. Heijne	87	-
57.	D. Goedhart	88	-
58.	A. Kouthoofd	88	-
59.	R. Kluver	89	-
60.	G. Schachtschabel	90	90 : opgezegd
61.	R. v/d Voort	90	-
62.	T. Huyboom	90	93 : opgezegd
63.	H. Reefhuis	90	-
64.	P. v/d Spek	91	-
65.	J. Dekker	91	-
66.	F. Later	92	-
67.	B. Buter	92	-
68.	R. v/d Hoeven	92	-

Bijlage 2: Samenstelling bestuur

Jaar	Voorzitter	Secretarissen	Penningmeester	Programmacommissaris
1972	H. Hattink	E. Boeser	N. Kwint	J. Zeevat
1973	T. Zwikstra	E. Boeser	N. Kwint	J. Zeevat
1974	P. Minderhoud	E. Boeser	J. Zeevat	R. Pardoën
1975	W. Harlaar	A. Endel	J. Zeevat	P. Minderhoud
	D-J Spijkerboer			
1976	F. Harms	A. Endel	P. Groot	G. Terra
1977	L. Ebeling	A. Endel	P. Groot	S. Algera
		J. Tanger		
1978	K. Schuyt	H. Kok	P. Groot	E. Kraal
		P. Houwing		
1979	H. Rossmark	P. Houwing	R. Mochel	M. Spoor
		H. Kok		
1980	E. Boeser	P. Houwing	R. Mochel	J. v/d Velden
		H. Kok		
1981	H. Stokvis	P. Houwing	M. Spoor	N. Kwint
		H. Kok		
1982	E. Kraal	P. Houwing	M. Spoor	K. Schuyt
		H. Kok		
1983	G. Vernimmen	P. Houwing	T. Zwikstra	J. Matthijsse
		H. Kok		
1984	P. Groot	J-P van Schaik	T. Zwikstra	G. Terra
1985	S. Algera	H. Kok	T. Zwikstra	H. Beelen
		J-P van Schaik		
1986	N. Kwint	H. Kok	T. Zwikstra	J. van Deutekom
		J-P van Schaik		F. Bos
1987	J. Matthijsse	J-P van Schaik	P. a.d. Brinke	R. Heerze
		P. Schneider		P. Schneider
1988	J. Doekes	J-P van Schaik	P. a.d. Brinke	H. Stokvis
		P. Schneider		G. Vernimmen
1989	K. de Voogd	P. Schneider	P. a.d. Brinke	L. Ebeling
		J-P van Schaik		A. Kouthoofd
1990	R. Heerze	P. Schneider	P. a.d. Brinke	R. Kluver
		J-P van Schaik		H. Isacson
1991	M. Spoor	K. Schuyt	P. a.d. Brinke	D. v/d Vijver
		P. Schneider		H. Reefhuis
1992	D. Goedhart	K. Schuyt	P. a.d. Brinke	R. v/d Voort
		P. Schneider		T. Zwikstra

Bijlage 3: Charterleden

Datum	Nr.	Naam	Classificatie
1 mei	1	Eric Boeser	Notariaat
	2	Gerard van Dijk	Aannemingsbedrijf
	3	Piet Groot	Kweekscholen
	4	Henk Hattink	²⁾ Geneeskunst - Huisarts
	5	Dirk Kat	⁸⁾ Grootwinkelbedrijf
	6	Nout Kwint	Verzekeringen en Makelaardij
	7	Rien Pardoën	⁷⁾ Grammofoon/Radio
	8	Go Terra	³⁾ Basisonderwijs
	9	Bram van Uttelen	¹⁾ Gemeentesecretaris
	10	Jan Zeevat	⁹⁾ Geneeskunst - Chirurg
10 mei	11	Piet Minderhoud	vwo-decaan
17 mei	12	Fred Harms	Geneeskunst - Zenuwarts
7 juni	13	Wim Schortemeyer	⁷⁾ Technisch handelsbureau
	14	Ton Zwikstra	Ijzerhandel
14 juni	15	Chris Wüst	⁴⁾ Godsdienst - Pastoor
5 juli	16	Leo Ebeling	⁹⁾ Chemie
16 aug	17	Rien Davidse	⁵⁾ Hoogovens-Onderdirecteur
30 aug	18	Jan v/d Velden	¹¹⁾ Garagebedrijf
6 sept	19	Wim Harlaar	¹⁰⁾ Bankwezen
13 sept	20	Pé Houwing	Voedingsmiddelenonderzoek
	21	Herman Rossmark	⁶⁾ Onderwijs, lab. school
20 sept	22	Arie Endel	Registeraccountant

- 1) Heeft vóór Chartenuitreiking opgezegd
- 2) Heeft in 1978 opgezegd. Vond karakter van de club niet acceptabel
- 3) Heeft in 1991 opgezegd. Persoonlijke redenen
- 4) Heeft in 1978 opgezegd. O.a. gehoormoeilijkheden
- 5) Heeft in 1975 opgezegd. Drukke werkzaamheden. Is in 1992 overleden
- 6) Heeft in 1990 opgezegd. Beëindiging beroeps carrière, thans lid van Probus-club
- 7) Verhuisd
- 8) Heeft in 1975 opgezegd. Karakter van de club
- 9) Overleden
- 10) Heeft in 1992 opgezegd. Spraakmoeilijkheden
- 11) Is enkele jaren geen lid geweest, werkzaamheden elders.

